

**BEVERLY
CLEARY**

**Pacostea
de Ramona**

Ilustrații de Tracy Dockray

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

Cuprins

1. Ziua cea mare a Ramonei 7
2. Arată și povestește! 37
3. Lucru la masă 59
4. Suplinitoarea 75
5. Inelul de logodnă al Ramonei 94
6. Cea mai frumoasă vrăjitoare
din lume 116
7. Ziua în care totul a mers prost 136
8. Retragera de la grădiniță 153

1 | Ziua cea mare a Ramonei

— Nu sunt o pacoste, îi spuse răspicat Ramona lui Beezus.

— Atunci, nu te mai purta ca o pacoste, răspunse Beezus.

Stătea la fereastră și o aștepta pe prietena ei Mary Jane, să meargă împreună la școală.

— Nu mă port ca o pacoste. Cânt și țopăi, zise Ramona, care abia de puțină vreme învățase să sară cu amândouă picioarele odată.

Ramona nu se considera o pacoste. Indiferent ce spuneau alții, ea nu se văzuse niciodată astfel. Oamenii care tot spuneau că-i o pacoste erau întotdeauna mai mari decât ea, așa că puteau fi nedrepti. Continuă să cânte și să sară.

— Azi e o zi mare, o zi mare, o zi mare, cânta ea.

Într-adevăr, pentru Ramona, care se simțea importantă îmbrăcată în rochie, în loc de salopeta

ei obișnuită de joacă, era o zi mare, cea mai importantă zi din întreaga ei viață. Nu mai trebuia să stea pe tricicletă și să se uite la Beezus, la Henry Huggins și la restul fetelor și băieților din vecini cum se duc la școală. De azi, se ducea și ea la școală, pentru că ajunsese în grupa mare de la grădiniță. De azi urma să învețe să citească și să scrie și toate celelalte lucruri care ar fi putut-o ajuta să ajungă la fel ca Beezus.

— Haide, mamă! strigă Ramona, oprindu-se o clipă din cântat și din țopăit. Nu vreau să întârziem la școală.

— Ramona, nu mă bate la cap, zise doamna Quimby. O să ajungem la timp.

— Eu *nu* te bat la cap, protestă Ramona.

Ramona nu intenționa niciodată să cicălească pe cineva. Doar că ea nu era ca adulții, care abia se târau. Ea nu avea răbdare să aștepte. Viața era foarte interesantă și ea trebuia să afle repede ce se întâmpla mai departe. Între timp apărură Mary Jane.

— Doamnă Quimby, aveți ceva împotriva să o ducem noi pe Ramona la grădiniță? întrebă Mary Jane.

— Nu vin cu voi! protestă imediat Ramona.

Mary Jane era genul căreia îi plăcea să se joace de-a familia și voia mereu ca Ramona să fie copilul ei. Dar nimeni n-o putea sili pe Ramona să se poarte ca un bebeluș în prima ei zi de școală.

— De ce nu? o întrebă doamna Quimby pe Ramona. Poți să te duci la școală pe jos, cu Beezus și Mary Jane, ca o fată mare.

— Nu pot, zise Ramona.

Nu se lăsa ea păcălită de nimeni! Fără îndoială că Mary Jane intenționa să turuie cu vocea aia caraghioasă pe care o folosea când se juca de-a mama, s-o țină de mână și s-o ajute să traverseze,

și toată lumea avea să se uite la Ramona ca la un bebeluș.

— Te rog, Ramona, interveni Beezus. Ar fi foarte nostim să te prezentăm noi educatoarei de la grupa mare.

— Nu! zise Ramona, bătând din picior.

Poate să fi fost nostim pentru Beezus sau Mary Jane, dar nu și pentru ea. Doar un adult adevărat trebuia s-o ducă pe ea la școală. Avea de gând să facă ditamai scena, dacă era nevoie. Iar când făcea Ramona ditamai scena, de obicei i se făcea pe plac. Scenele mari și zgomotoase erau necesare frecvent, atunci când se întâmpla să fii cel mai mic membru dintr-o familie și cea mai mică fetiță de pe stradă.

— Bine, Ramona, zise doamna Quimby. Nu face o scenă. Dacă nu vrei, nu-i nevoie să te duci cu fetele. Te duc eu.

— Hai mai repede, mamă, zise Ramona veselă, după ce le văzu pe Beezus și pe Mary Jane ieșind pe ușă.

Dar când Ramona ieși în cele din urmă din casă cu mama ei, observă dezamăgită că una dintre prietenele mamei, doamna Kemp, se apropia

împreună cu fiul ei, Howie, și cu surioara lui, Willa Jean, aflată încă în cărucior.

— Hai mai repede, mamă, o zori Ramona.

Nu avea chef să-i aștepte pe cei din familia Kemp. Pentru că mamele erau prietene, se așteptau ca și ea să fie prietenă cu Howie.

— Bună, fetelor! strigă doamna Kemp, așa că mama Ramonei trebui s-o aștepte, bineînțeles.

Howie se uită cruciș la Ramona. Nu avea nici el chef să fie prieten cu ea, la fel cum nu avea nici ea. Ramona îi întoarse privirea. Howie era un băiat voinic, cu păr lung și ondulat („Ce risipă a făcut natura pe un băiat!“ remarcase cândva mama lui). Avea blugi noi, suflecați, și o cămașă tot nouă, cu mâneci lungi. Nu părea câtuși de puțin încântat că începea grupa mare. Ramonei i se părea mereu că asta era problema cu Howie: nu era niciodată încântat de nimic. Willa Jean avea părul drept și i se părea interesantă Ramonei pentru că era mereu murdară. Acum tocmai împingea cu limba afară din gură un biscuit mestecat și râdea de fapta ei atât de inteligentă.

— Azi, copilașul meu mă părăsește, remarcă zâmbind doamna Quimby, în timp ce micul grup

Respect pe se îndrepta pe strada Klickitat către școala Glenwood.

Ramonei, căreia altminteri îi plăcea să fie copilul mamei, nu-i plăcea deloc să i se spună așa, mai ales de față cu Howie.

— Cresc repede, observă doamna Kemp.

Ramona nu înțelegea de ce oamenii mari vorbesc mereu despre cât de repede cresc copiii. Crescutul i se părea cel mai lent lucru din lume, mai lent chiar decât venirea Crăciunului, atunci când îl așteptai. Avusese de așteptat ani în șir numai ca să ajungă la grupa mare de la grădiniță, iar ultima jumătate de oră se scursesese mai încet decât oricând.

Grupul ajunsese la intersecția de lângă școala Glenwood și Ramona descoperi încântată că patrula școlară de circulație, adică băiatul care dirija traficul pentru copii în acel colț, era chiar Henry Huggins, prietenul lui Beezus. După ce Henry îi ajută să traverseze, Ramona o luă la fugă spre grădiniță, o construcție provizorie din lemn, cu teren de joacă. Mame și copii intrau deja pe ușa deschisă. Unii copii păreau înspăimântați, iar o fetiță plângea.